

Když sedá radost k tvrdohlavosti

Slavík: Jaký krásný den! Dnes jsem opět vstával s hravou touhou letět ještě dál než včera. Minule jsem byl až u velkého vodopádu. Tak nádherná louka plná motýlů! Ach! Poleť někdy se mnou, nebuď tu jak kůl v plotě!

Havran: To jo, slunce a štěbetající ptáčci s duhou na zádech. Co je na tom k vidění?

Slavík: Nebuď cynický! Cožpak ty nemáš žádné sny? Nemáš místo, kam by ses chtěl vydat? Nebuď pořád zamračený. Trocha úsměvu.

Havran: Proč bych se měl namáhat k něčemu, když se tu na světě stejně nic neděje? Den po dni otevíráme oči a zase ihned zavíráme, a pořád dokola. K čemu úsměv, k čemu snaha? Všechny nás jednou uspí noc, nadobro. A nikdo neví kdy.

Slavík: Rutina a ztráta času je tvůj zabiják. Copak je tohle nějaký život? Chci ti pomoci, ty mračoune. Je potřeba vzít všechny síly k odvaze postavit se své tvrdohlavě a konzervativní hlavě. A věř, že se ti uleví. Věř. Věř ve skutky! Opravdové skutky! Sezení na jednom místě celý den ti nemůže přinášet žádnou radost.

Havran: Jaká víra? Jaká odvaha? Jaká radost? Vždyť to nedává smysl. Mně je tady dobře. Nic mi nechybí. Jsem spokojený!

Slavík: Smysl je celá podstata všeho. Zamysli se nad tím. K čemu bychom tady byli, kdyby nikdo z nás neměl smysl, kdyby ho nikdo v sobě nenašel. Někdo hledá týdny, někdo roky, někdo celá desetiletí. Ty nejsi spokojený.

Havran: V co mám tedy věřit? Jak mám poznat sám sebe? Nikdy jsem to nezkusil, nevím, jak na to. Ale co to plácám. Nic měnit nechci. Co tu pořád otravuješ?! Leť si pro ten svůj smysl.

Slavík: To musíš najít sám. V tom ti nikdo nepomůže. Někdo věří v lidi, někdo v dobro a někteří v boha. Hledej a najdeš. Sám to jednou poznáš, že nemá cenu se vzpírat. Pokud chceš konečně začít žít, neseď tu a otevři oči.

Havran: Nedokážu to!

Slavík: Najdi svou podstatu. Hledej v sobě, najdi sám sebe. Každý přece v něco věří, a kdo říká že ne, věří o to víc. Ale to musí najít. Svou skrytou víru, která dřímá hluboko uvnitř, kterou je potřeba nalézt a vydat jej světu, uctívat a věřit, to je smyslem všeho. Proč bychom měli ráno vstát z postele, celý den dýchat a pozorovat přírodu, kdybychom neměli pro co žít. Kdybychom nevěřili. Neměj strach ze zklamání. Riskuj! Jen tak poznáš, jaký doopravdy jsi.

Havran: Svět je plný násilí a zla. Proč věřit v dobro? Všichni nás tu jednou zastřelí, nebo se sníme navzájem a kdo ví, co všechno. Bezpečí je pro mě tady na stromě. Bojím se.

Slavík: Odprosti se od strachu. Máš pravdu, všem se sype čas, tak ať umíráme se splněnými sny a spokojenou myslí. Víš, v co věřím já? V lásku. V ty nejkrásnější okamžiky a v dobro ve všem živém. Věřím v lidi, ptáky, zvířata.. Věřím! To mi dává podstatu žít. Každé ráno si říkám, jak by mi bylo v jiném těle, s jiným duchem. Pak si ale uvědomím, kdybych to teď nebyl já, co bych měl? Vždyť se každý máme krásně. Děkuji za rodinu, za vzduch, který můžeme dýchat, za déšť, který živí naše květiny, za nádhernou přírodu a živé duše, které nás obklopují. Musíme být světu vděční, že máme možnost žít. A to je to, co ti chci říct. Využij tento božský dar a žij! Žij, jak jen to půjde. Leť a poznej svět! Roztáhni křídla, vydej se na cestu poznání a uvidíš, že tvá mysl bude volná! Tak jako ty. Co se ti může naskytnout tady, na tomhle pomalu hnijícím stromě, kde už ani listí nechce růst? Leť a poznej svět. Když věříš v život, našel jsi sám sebe!